

Безсоння доторкнулося рукою.

Налякана,
прислухалась душа:

нечутно йдуть крізь темряву ліси,
вода тече, немов сльоза, нечутно,
і тільки кров стривожено шепоче
незрозумілі, неясні слова —
чи про любов, чи про великий страх...

О, виведи мене з нічного лісу,
перенеси над чорною водою —
і вже не розмикай своїх обіймів!

Ніколи
я тебе
не розлюблю.

1985

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.